

Från Sverige till Malta - och tillbaka igen

”En komprimerad journal om min SPACE-upplevelse” av Jenny Hellman

Det var en samling nervösa och förväntansfulla deltagare som samlats i en lokal på Fristad Folkhögskola den där sensommardagen. Ingen av oss visste riktigt vad som väntade, bara att vi skulle till Malta. Det kändes fortfarande så långt bort då, inte riktigt *på riktigt*.

Jag hade fått nys om projektet SPACE via arbetscentret på min hemort, där jag gick och fördrev dagarna utan att egentligen ha varken mål eller riktning. Jag nappade på en gång, vad spännande det lät med utlandspraktik! Men framförallt kändes det som den förändring jag så desperat behövde - att ryckas upp från det invanda, släntrianmässiga, och testa vingarna i något helt nytt. Jag hade inte haft någon sysselsättning på väldigt länge och hade tappat drivet att ta mig vidare - tills nu alltså.

Jag var glad, förväntansfull och så klart nervös när jag tackade ja till en plats i projektet, nyfiken på de andra deltagarna, på Malta, på praktikplatsen...

Fas 1 inleddes alltså på Fristad Folkhögskola, där vi kom att spendera 6 veckor med att lära känna varandra, både deltagare och ledare. Hitta en plats i gruppen och förbereda oss så gott vi kunde på det äventyr som låg framför oss. Ett par dagar i veckan skulle vi praktisera i Sverige, resten av tiden spenderades i "vår" lokal på folkhögskolan. Engelskalektioner, friskvård, besök av gamla deltagare (som nu är bosatta på Malta) och en hel del praktiska förberedelser; pass som skulle ordnas och försäkringar som skulle kollas upp. Vi blev tilldelade praktikplatserna för Malta-vistelsen en dryg vecka innan avfärd och nu började det kännas mer verkligt. Förberedda eller inte - Malta, här kommer vi!

Den 8:e oktober gick planet från Landvetter och när vi landade på Malta Airport den eftermiddagen var det en märklig känsla. Från ett kallt och regnigt Sverige till ett varmt och soligt Malta. Vi hann dock inte reflektera så mycket, för redan dagen efter stundade praktikmöten och en snabbkurs i den maltesiska kulturen. Jobbagenturen EasyJobs gick ut hårt och vi var många som kände oss både vilsna och osäkra när vi skjutsades runt på möten över hela Malta. Intrycken var så många men vi hann inte ta in dem.

Personligen hamnade jag på ett litet företag som sysslade med möbelrestaurering. Något som passade mig eftersom jag tycker det är kul att fixa till gamla möbler. Det blev dock inte som jag föreställt mig och arbetsmiljön var snarare en fabrik - stor, högljudd och, för mig, otroligt skrämmande. Jag bröt ihop, chockad över min egen oförmåga att hantera situationen. Jag ifrågasatte vad i helskotta jag gett mig in på, kände att jag tagit mig vatten över huvudet.

Det var, kort och gott, en riktig kallsup, och jag var besviken på mig själv. Anna på EasyJobs var dock lyhörd, och jag blev lovad en ny praktikplats. Stället hon vaskade fram hette Popeye Village - tänk er Astrid Lindgrens Värld fast med Karl Alfred. Ett gammalt filmset som gjorts om till turistattraktion med aktiviteter för hela familjen. Där fick jag sandpappra och slipa, måla och dekorera.

I början var jag avigt inställd, och tvivlade fortfarande på min egen förmåga. Men personalen var så välkomnande och de förstod min problematik med social fobi och en långvarig depression som gjorde att min arbetsförmåga inte var hundra procentig.

Det enda jag inte tyckte om med den nya praktikplatsen var hur svårt det var att ta sig dit, för även om läget var hisnande vackert så var bussresan dit allt annat än smidig. Ofta tog det uppemot två timmar att åka från Sliema, där vi bodde, till Anchor's Bay där Popeye Village låg. Busstrafiken på Malta är av sällan skådat slag, med långt fler resenärer än det finns plats för och tidtabeller som är riktlinjer - i bästa fall.

Gruppen hade vid det här laget börjat landa i en ny vardag på ön, vi delade på tre lägenheter och umgicks sinsemellan på kvällar och helger, i den mån man orkade. De flesta av oss var för trötta för att strukturera fritiden.

Det var en avgörande trygghet för mig att ha de andra deltagarna och ledarna, att söka stöd hos när det kändes tufft. Ledarna hade det inte lätt med oss, det var många oförutsedda händelser som avlöste varandra och jag var nog inte den enda som stundtals ifrågasatte vad jag gjorde på Malta. En och annan hade hemlängtan, men själv började jag trivas mer och mer. Och någonstans började jag se annorlunda på mitt liv hemma i Sverige, jag hittade en ny liten bit av mig själv och fick annan syn på vem jag varit, eller inte varit. Sådant som grumlats till blev, om än inte glasklart, så tydligare. Malta öppnade upp så mycket i mig och faktum var att jag inte ville åka hem. När hemresedagen kom kände jag mig sorgsen över att åka tillbaka till Sverige, men lovade mig själv att det inte skulle bli det sista jag såg av denna medelhavsö.

Att komma hem igen var som att dyka under vatten, allt kändes på något vis väldigt främmande, nästan överkligt, som en annan värld helt och hållet. Var det verkligen bara fem veckor vi var borta?

Jag var i alla fall fast besluten att påbörja processen Livet 2.0 så snart vi landade och med ledarnas hjälp kunde jag vända och vrida på några pusselbitar jag tidigare sett som fastlimmade. Möten, studiebesök, samtal, diskussioner... jag behövde guidning och inspiration för att blicka framåt.

Jag visste att jag ville börja plugga igen, jag visste bara inte vad. Under en konferens där jag och några andra SPACE:are deltog fick jag reda på något som kallades Studiesteget, ett projekt med syfte att hjälpa människor komma tillbaka till just studier. Det lät liksom klockrent för mig, och i precis rätt tid.

Att ha deltagit i den här resan har stärkt mig på så många sätt, det har skänkt mig en annan syn på min framtid. Plötsligt vill jag göra saker, ta tag i mina studier och ta mig ut i arbetslivet. Innan SPACE ville jag knappt gå hemifrån, var tystlåten och obekväm i nästan alla sociala situationer. Nu vill jag ut och utforska både mig själv och världen. Det har verkligen varit en resa - långt utöver vad jag förväntade mig, vid starten den där sensommardagen på Fristad Folkhögskola.

Jenny

